

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא יִמָּדַד כִּי אִי
בְּחֹסֶפֶת פִּיָּה וְכִי
בְּשִׂלְמוֹתָיו. (ב) וְלֹא יִמָּדַד
אִי רִיָּא בִּיָּיָה. (ג) וְלֹא יִמָּדַד
(ד) וְלֹא יִמָּדַד פִּיָּה לְקַמֵּן יָדָא.
(ה) וְלֹא יִמָּדַד אִי הַגּוֹהֵה וְכִי
בְּשִׂלְמוֹת וְכִי בְּחֹסֶפֶת
וְלֹא יִמָּדַד יָדָא. (ו) וְלֹא יִמָּדַד
(ז) וְלֹא יִמָּדַד פִּיָּה.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הוֹאֵה הוֹאֵה
דקל הס' ומה' דפנה
ענפי עץ שקורין לו'ר'
ופרי שלו קורין ביי"ש
וקעצד גדר: (ב) תוב' ד"ה
אמר רבי כו' ולי נעו שמק'
ורבי יוסי קסבר לעולם
כו' ולדברי ר' יוסי לא
תמלא: (ג) ד"ה בהסגר כו'
תמילת הסגר ראשון שכול
לשחוק דהא:

גליון הש"ס

תוב' ד"ה אמר רבי
נראין וכו' צריך פרישה
ופרישה בשמות מוחלם
ושמא שמא יקרא. עין
מור"ע פ"א מ"ז דמגילה:

הגהות הגר"א

[א] גמ' בהסגר שני דכ"ע
ל"פ דחזי ליה כי פליגי
בהסגר ראשון כ"ל:

לעני רש"י

ביי"ר [לדברי] דפנה.

מוסף רש"י

הגהות. מטה. (סוכה
מה).

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ז.

עין משפט
גזר מצוה

ס ד א מיי פ"ח מה' י"ט
ה' ה טו"ע א"ח ס'
תקל סעי' ג'
ס ב מיי שס טו"ע
ס:
ס ג ד ה ו מיי פ"ח
מה' י"ט הלכה ו סג
לחון עה טו"ע א"ח ס'
תקמ סעי' א':
ס ז מיי פ"ו מה' י"ט
הלכה טו ון וס"ט
מהלכות טומאת צרעת
הלכה ז':

רבינו חננאל

וכמה יתא בין חור
לחור פרסה. ר' יהודה
אומר צדיק משדה הלבן
כדרכו ומשדה האילן שלא
כדרכו. ת"ר כיצד כדרכו
חופר גומא ותולה בה
מצודה, כיצד שלא כדרכו
נועץ שפור ומכה בקורדום
ומרדה בעפר תחתיה.
ומקריין פירצה במועד. רב
יוסף אמר בהוצא ודפנא,
במתנות תנא צר בצרור,
כלומר כותל באבנים זו
על גב זו, ואינו טח
בטיט. אמר רב חסדא לא
שנו שמקריין את הפירצה
אלא כותל גינה (ז' א) אבל
כותל חצרן שגפול בונה
כדרכו. אמר רב אשי
מתני' נמי דיקא דעל
כותל גנה אמרה המשנה
ומקריין את הפירצה
במועד. דקתני ובשביעית
בונה כדרכו, דהייכא, אי
יבוא דחצר צריכא למימר
דבונה בשביעית וכו' בנין
בשביעית מי אסיר, אלא
לאו דגינה ואע"ג דמיתחו
כמאן דעביד נטירותא
לפירי. תניא כותל הגוהה
לרשות הרבים סותר ובונה
כדרכו מפני הסכנה שלא
יפול על בני אדם. מתני'
ר' מאיר אומר רואין
את הנגעים כו'. תניא
ר' מאיר אומר רואין
את הנגעים להקל, כדי
לטהרו, אבל לא להחמיר.
נ"ר יוסי אומר לא להקל
ולא להחמיר, שאם אתה
נוקק לו להקל אתה
נוקק לו להחמיר. שגא'
לטהרו או לטמאו. אמר
ר' נראין דברי ר' מאיר
במוסגר כי רואין להקל
טמא, אבל לא להחמיר
שאם יראה כי הוא
טמא ישתוק, ואוקמה רבה

(א) אלו מילות המוספים נראה
שמייתרם הם.

עד כמה עד פרסה. דאין מכירין זה את זה ביותר מפרסה
אפי' בלא נהר א"נ ה"פ כשיש נהר מתי קרויין מכירין
עד פרסה אבל ביותר מיקרי אין מכירין ודוקא דליכא נהר:
תניא ר"ש בן אֶעָזָר אומר. לא ידענא מה הוא אס הוא תנא

שלישי או שמה מילתיה דת"ק מפרש
או שמה י"ל דרבי יהודה מודה בשדה
לכן הסמוכה לשדה האילן וחכמים
מיייר בשדה הסמוכה לצית השלחין
לא בשדה הסמוכה לצית האילן וגראה
לי דגרסינן הכי בלחא שדה לכן
מתירין חכמים ויש ספרים שכתוב
בהן כשאמרו בשדה לכן שלא כדרכו
לא אמרו אלא בשדה לכן הסמוכה
לעיר וקאי על דברי רבי יהודה כו':
אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא.
פסק בתוס' דהר"ר פנך
דהלכתא הכי דכותל חצר מותר
לצנותו ופירש דהיינו דוקא במקום
סמוך להר"ר שיש לו לחוש לנגעים
אבל צין חצר לחצר ומשום צין חצר
אסור לצנותו כדרכו:

אמר רבי נראין דברי ר"מ
במוסגר. מה שפירש
בקונטרס דמוסגר אסור בתשמיש
המטה לא נדע מניין לו דהא תנן
בפרק קמא דמגילה (ד' ט:) אין צין
מוסגר למוחלט אלא פריעה ופרימה
משמע דלענין תשמיש המטה שוין
דלמאן דאמר מוחלט מותר כל שכן
דמוסגר מותר ולמ"ד דמוחלט אסור
ה"ה מוסגר אסור דהא מוחלט מאי
טעמא דאסור משום דליכא ק"ו
לימי חלוטו כדאמרין בשמעתין והכי
נמי ק"ו לימי הסגירו וגמירין ימי
הסגר מימי ספרו ואי משום דאין
טעון פריעה ופרימה צימי ספרו
נמי אין טעון פריעה ופרימה והא
דקאמר רבון כדבמרלא ופריעה
שילוח טומאה זה זה שוין ה"ה לענין
תשמיש המטה הן שוין אלא לא פסיק
ליה לאסור או להיתר וגם מה
שפירש בקונט' דמוסגר אינו משתלח
חוץ לג' מחנות מזה חזר צו דהא
בפרק קמא דמגילה (ז' ט:) קאמר
הא לענין שילוח זה זה שוין ולפי
זה קשה מאי שייך לוותא דלשמו
ולוותא דלמלא במוסגר ובמוחלט
בשלמא לוותא דלמלא יש ליכש שהא
ר"ר פריעה ופרימה כשהוא מוחלט
וטמא טמא יקרא ופורש מבני אדם
צימי חלוטו יותר מצימי הסגירו

עד כמה עד פרסה: רבי יהודה אומר משדה
האילן כדרכו ומשדה הלבן שלא כדרכו:
תנו רבנן * כיצד כדרכו חופר גומא ותולה
בה מצודה כיצד שלא כדרכו נועץ שפור
ומכה בקורדום (ו) ומרדה הארמה מתחתיה
תניא (ר"ש בן אֶעָזָר) אומר * כשאמרו
משדה לבן שלא כדרכו לא אמרו אלא
בשדה לבן הסמוכה לעיר אבל בשדה לבן
הסמוכה לשדה האילן אפילו כדרכו שמא
יצאו משדה הלבן ויחריבו את האילנות:
ומקריין את הפירצה במועד: כיצד מקריין
רב יוסף אמר * בהוצא ודפנא במתניתא
תנא * צר בצרור ואינו טח בטיט אמר
רב חסדא לא שנו אלא כותל הגינה אבל
כותל החצר בונה כדרכו לימא מסייע
ליה * וכותל * הגוהה לרשות הרבים סותר
ובונה כדרכו מפני הסכנה התם כדקתני
שעמא מפני הסכנה ואיכא דאמרי תא
שמע כותל הגוהה לרה"ר סותר ובונה
כדרכו מפני הסכנה מפני הסכנה אין שלא
מפני הסכנה לא לימא תיהיו תיובתיה
דרב חסדא אמר לך רב חסדא התם סותר
ובונה הכא בונה ולא סותר התם נמי
ליסתור ולא ליבני א"כ מימנע ולא סותר
אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא דקתני
ובשביעית בונה כדרכו דהייכא אילימא
דחצר צריכא למימר אלא לאו דגינה ואע"ג
דמיתחו כמאן דעביד נטירותא לפירי שמע
מינה: **מתני'** ר' מאיר אומר רואין את
הנגעים (ב) (בתחילה) להקל אבל לא להחמיר
וחכמים אומרים לא להקל ולא להחמיר:
נב' תניא רבי מאיר אומר * רואין את
הנגעים להקל אבל לא להחמיר רבי יוסי
אומר לא להקל ולא להחמיר שאם אתה
נוקק לו להקל נוקק לו אף להחמיר אמר
רבי נראין דברי רבי מאיר במוסגר
ודברי רבי יוסי במוחלט אמר רבא
בטהור כ"ע לא פליגי דלא חזו ליה [א] בהסגר
ראשון דכ"ע לא פליגי דחזו ליה כי פליגי
בהסגר

עד כמה. מרוחקין הני תרי חורי נמלים דכי איכא נהרא ציינוהו
ולכא גישרא דאין מכירין הני צחורי דהני: **עד פרסה.** אי ליכא
פרסה ציינוהו אע"ג דליכא נהרא וליכא מעבר מכירין הני צחורי
דחי: **נועץ שפור.** במקום שהן מזוין ומרדה האדמה וממען אותן:

הוא. (א) ענפי דקל דתמרים:
דפנא. צי"ר וקעצד גדר מדפנא
ומגדל אותה מהוא הדקל: **צר צלור.**
מניח אבנים זה על גב זה: **אמר**
רב חסדא לא שנו. דאמר מתני'
מקריין אבל אינו צונה כדרכו:
כפותל גינה. דליכא פסידא יתירא
אי עיילי בה אינשי: **אבל כפותל חצר**
צונה כדרכו. דליכא פסידא יתירא
אי עיילי בה גנבי וגנבי ממוניה:
גוהא. שוחה ונטו: **פוסר וצונה**
כדרכו. דהיינו כותל חצר מסייע
ליה לרב חסדא: **מפני הסכנה.**
שלא תפול על הולכי צרשות הרבים:
שלא מפני הסכנה לא. קשיא לרב
חסדא דאמר ככותל חצר צונה כדרכו
אע"פ דליכא סכנה: **סריץ.** לך
קשיא לרב חסדא דהא דקתני במקום
סכנה היינו דקסבר לא כשגוהה וצונה
לה שפיר: **הא.** דקאמר רב חסדא
שלא במקום סכנה צונה כדרכו
כשהיא סתורה קודם לכן אבל לא
סתר לה במועד: **הסס.** במקום
סכנה לסתור משום דליכא סכנה
ולא ליבני דצננין ליכא סכנה: א"כ.
ללא צני: **ממנעי ולא ספרי.** והוי
סכנה: **מפניסין נמי דיקא.** כרז
חסדא דגינה אינו צונה במועד
כדרכו: **אלא לאו צגינה.** ובשביעית
צונה כדרכו אבל במועד אינו צונה
כדרכו: **מתני'** רואין אס הנגעים
להקל. כלומר רואה הכהן נגע צרעת
במועד לטהר: **לא להחמיר.** שאם
רואה הכהן שהוא טמא אינו אומר
כלום שאם מטמאו נמלא מנערו
במועד ורחמנא אמר (דברים טו)
ושמחת בתוך: **נב'** **שאם אס**
נוקק לו להקל אס נוקק לו להחמיר.
כלומר מאחר שרואה הכהן אומר
צין הוא טמא צין הוא טמא: **א"כ**
נראין דברי ר' מאיר במוסגר.
שרואין ודברי רבי יוסי במוחלט:
בהסגר ראשון. שאם מטמא ליה
משמע ליה אי לא מטמא ליה לא
מטמא ליה יותר מדממעיקרא
אלא מוסגר ליה פעם שניה:
בהסגר

אבל לתשמיש שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סבר לוותא דלמלא נוחא ליה ומר סבר לוותא דלשמו עדיף אמוחלט קאי וה"פ
נראין דברי ר' מאיר במוחלט דרואין דאי מטמא ליה תחילה נמי טמא הוא ואי מטמא ליה מאי אפסדיה דלוותא דלשמו אינו חושש
דלוותא דלמלא עדיפה ליה ונראין דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסיד לוותא דלמלא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא
וצריך לפרוש מבני אדם וגם יפסיד שיטעור שעד עתה היה מלכה להיות טמא וצריך לטהר ומהא אחריתא סבר לוותא דלשמו
נוחא ליה והכי פירשו נראין דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפסיד דשיניק מוסגר ומוחלט דינא שזה חזון מפריעה
ופרימה ובהך הפסד אינו חושש אפי' קרינא ליה הפסד לוותא דלמלא כדפי' אינו חושש אלא לוותא דלשמו אבל מוחלט אין רואין דאי
מטמא ליה יפסיד לוותא דלשמו דקסבר לוותא דלשמו עדיפה ליה מלוותא דלמלא וקלם ק"ל מהו נראין דברי ר"מ לא לית ליה לרבי
מאיר כלל דהכהן מחויב לומר ואי צני שמק ור' (ו) קסבר דלעולם כהן אינו רשאי ללשוק כלל ולדברי ר' יוסי תנא שזה חזון מפריעה
רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשמוק כלל והכי הוא ליה למימר נראין דברי ר' יוסי כו' ואין נראין דברי יוסי כו' ואיכא
בשמעתין דטיפת חלב (חולין ד' קט:). **בהסגר ראשון** בואי ע"מא לא פליגי. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי
רואין אי טמא שפיר ואי עומד ציינו תחילה נמי צנית הכלל היה עומד וקשה דלמלא פשה הנגע ויהיה טמא מוחלט והכי משמע בנגעים
פ"א דארבע מראות הללו מנטרפין זה עם זה וס' לפטור את העומד סוף שזע שני להחליט את שגול צו מחיה או שער לכן בתחילה בסוף
שזע ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שגול צו פיסיון בסוף שזע ראשון או בסוף שזע שני ויש לפרש בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחזי ליה הוי הטעם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדרש עד שעה שצריך לטמאות דהיינו בסוף הסגר שני
אבל בסוף הסגר ראשון רואי הוא להסגר עוד ולא יטמאנו וכל זה דומק לכן נראה דברי רבינו יצחק בהסגר ראשון היינו תחילת הסגר ראשון
שיכול (א) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא בתחילת הסגר שני שמה אינו יכול לשמוק והוא הדין בסוף הסגר שני:
לטהרו